

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Láska k bližním je věc, která začíná doma.“

Elbert Hubbard

Úvodní slovo

Jestli v poslední době něco vím na-prosto jistě, tedy to, že nic není předem jisté. Tak například jsem si byl jistý, že moje letmá zmínka v homilii o farní kavárně bude pochopena jen jako nadsázka směřující k jádru věci. Přesto mnozí z těch, kdo to slyšeli, si vzápětí nebyli jistí, zda tedy do farní kavárny tuto neděli mohou, či nemohou jít. A ještě jiní, kteří to neslyšeli vůbec, si naopak byli jistí, že to pan farář zakázal. A teď si vyberte!

Přitom bylo snahou říct jenom jedno: Že problémem naší farnosti (poměrně častým, mohu-li to posoudit) je, že jsme si sami sebou jistí až k „neprůstřelnosti“. My

jsme prostě vždycky nejlepší, a kdo tvrdí opak, je nedovtipa.

A tak se některým stává, že nedělní společnou bohoslužbu už berou jen jako nutnou předeheru k návštěvě farní kavárny (už zase!), a jiným jsou zase Boží dary dobré jen natolik, nakolik nám poslouží jako pozadí k našim žertíkům, které jsou tím lepší, čím víc lidí naštvou...

Jenomže hlas Ducha Svatého jen těžko zaslechne sebejistý. A před Bohem člověk ani nemůže stanout jinak než jako nejistý – vždyť před ním stojí jenom jako člověk...

Tím jsem si i nadále – s prominutím – jistý.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Duchovní správce prosí všechny**, kteří mají z různých důvodů zapůjčené KLÍČE OD FARY, aby je na prázdniny, tedy nejpozději do 30. června 2003, VRÁTILI buď jemu osobně, či přes pana kaplana.

• **Od června 2003 zpřístupňuje své fondy veřejnosti Diecézní knihovna Biskupství brněnského** se sídlem na Kamené ulici 36, 603 00 Brno. Knihovnu lze navštívit v pracovní dny v době od 10 do 14 hodin. Bližší informace na čísle 543 331 406 či na internetové adrese biskupství: <http://www.biskupstvi.cz/>

• **V sobotu 16. srpna 2003 v 10.30 zasvětit svůj život Bohu** složením prvních řeholních slibů v kongregaci salesiánů Dona Boska náš bývalý ministrant **Petr Zelinka (Kmocháček)**. Prosíme vás všechny jeho jménem o modlitbu za něj i za další kněžská a řeholní povolání z naší farnosti. Více podrobností se dozvíte v článku „Tři otázky pro ...“ na straně 7.

• **Slavnostní bohoslužbu** v brněnské katedrále **v den slavnosti sv. Petra a Pavla** v Brně v neděli 29. června v 9.00 hodin bude slavit pomocný brněnský biskup Petr Esterka.

Apoštolové sv. Petr a Pavel, které katolická církev připomíná 29. června, jsou patrony brněnské diecéze i katedrály

v Brně na Petrově. Počátky tohoto chrámu sahají do 70. let 12. století. Kolem roku 1500 bylo původní zasvěcení prvnímu papeži, svatému Petrovi, rozšířeno na zasvěcení sv. Petrovi a Pavlovi. V brněnské diecézi je těmto patronům zasvěceno dalších 46 kostelů, kaplí a kapliček.

• **Den Brna** pod záštitou brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a primátora města Brna Petra Duchoně.

– sobota 16. srpna 2003

14.00 ...kostel sv. Jakuba – pontifikální bohoslužba s uložením ostatků Raduita de Souches, hlavní celebrant Mons. Vojtěch Cikrle, brněnský biskup

19.15 ...katedrála sv. Petra a Pavla – slavné mariánské nešpory – zpívá Svatomichalská gregoriánská schola, slovo primátora města Brna a brněnského biskupa k oslavě Dne Brna, koncert skupiny Hradišť'an s Jiřím Pavlicou

21.15 ... ohňostroj na Zelném trhu

– neděle 17. srpna 2003

9.00 ...pontifikální bohoslužba na poděkování Bohu a za št'astnou budoucnost města Brna, hlavní celebrant Mons. Vojtěch Cikrle, brněnský biskup. Mší D dur, op. 86 Antonína Dvořáka bohoslužbu doprovodí Dómský smíšený sbor, Brněnský filharmonický sbor, varhany David Postránecký, řídí Petr Kolař

• **Ve dnech 29. června – 3. července** se koná **pout' mládeže ze Žďáru**

nad Sázavou do Bystrého u Poličky. Více informací získáte na internetových stránkách brněnského biskupství: <http://www.biskupstvi.cz/>

Autogramiáda

Když se na mne před rokem můj přítel P. Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha obrátil s prosbou o přehlédnutí rukopisu, který se chystal nabídnout nakladatelství Cesta, tušil jsem, že se bude jednat o mimořádnou událost. Dnes, poté co kniha již vyšla a já jsem pravidelně tázán různými lidmi: „Co říkáš na Orkovu Knihu? Já už ji mám přečtenou.“ je jasné, že jsem se nemýlil.

Autor ve své práci vychází ze své zkušenosti učitele náboženství a biologie na Biskupském gymnáziu v Brně. Tedy prostředí, kde je třeba oslovit široké spektrum studentů od těch, kteří ve víře vyrostli, až po nevěřící. Prostor, kde není prostor pro filozofické disputace nad teologickými problémy, které by většinu studentů otrávil a z hodin náboženství by učinily vhodnou přestávku pro vypracování úloh do následující hodiny. Autor si uvědomuje, že kromě tradičních duchovních témat je třeba se zaměřit na svět, který nás obklopuje a který pro náš duchovní život může mnoho přinést. To, co P. Orka Vácha zvláště oslovuje, je život ve všech formách a podobách, jak se s ním můžeme setkat v přírodě. Autor neskrývá svůj úžas zejména před procesem evoluce, která je

jeho velkým tématem. V těchto pasážích knihy je vidět, že P. Orko Vácha není jen studovaným teologem, ale zároveň i erudovaným biologem a má solidní základ i v dalších oborech, jako je fyzika nebo chemie. Kniha Tančící skály ale není přírodovědnou učebnicí. Smyslem je naučit čtenáře plnit Ježíšův příkaz „Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou – a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn, jako jedna z nich“, tedy kontemplovat dílo stvoření. Dva pobyty v Antarktidě a mnoho chvil strávených na odlehlých a drsných místech přírody zde byly bohatě zúročeny. Tuto část knihy považuji za velmi cennou, neboť není mnoho těch, kteří jsou schopni fundovaně skloubit teologii s přírodními vědami. Jak sám autor říká, přístup věd humanitních a přírodních ke světu je velmi odlišný a vědci obou větví si často nerozumí. To samozřejmě neznamená, že by další části knihy měly nižší úroveň. Naopak, autor se staví čelem ke všem otázkám, které si mladý člověk, a nejenom on, klade. Najdeme zde kapitoly o utrpení, smyslu lidské existence nebo hříchu. Jedná se o fundované a zároveň svěží dílo, které může oslovit široké spektrum čtenářů.

Kniha vyšla na přelomu května a června a na 3.6. nakladatelství Cesta připravilo autorovu autogramiádu. Ačkoliv bylo město sužováno úmornými vedry, našlo se nemálo těch, kteří nelitovali nepohodlí a přišli se s autorem setkat. Přišli všichni, od studentů až po významné

vědce. Protože bylo jasné, že zájem o podpis autora je obrovský, P. Orko Vácha se ve svém projevu omezil pouze na pár vět, ačkoliv by nám jistě měl mnoho co říci. Následovala krátká diskuse, po které autor s trpělivostí sobě vlastní začal zájemcům knihu podepisovat. Celá akce skončila o půl osmé. Na začátku autogramiády autor označil počín nakladatelství Cesta vydat publikaci Tančící skály za hazard. Po necelých dvou hodinách bylo jasné, že se jednalo o vtip. Závěrem autor poskytl rozhovor Katolickému týdeníku.

Artuš

Téma k zamyšlení

i do diskuse

Reakce na minulé téma k zamyšlení týkající se odpuštění a smíření mě až zaskočily. „To jsi psala o sobě nebo o mně?“ nebo „Nevěděla jsem, že mě tak dobře znáš.“ Mnohem hlouběji a na vyšší úrovni je tento problém rozebírán v knize Anselma Grüna ŠKOLA ODPUŠTĚNÍ. Je to knížka, která určitě stojí za přečtení a meditaci a může pomoci mnohému z nás.

Myslím, že stojí za to, třeba i jen pro několik čtenářů, kteří mohou mít obdobný problém jako já, otevřít další téma k zamyšlení. Nazvala bych je:

PRVNÍ OTÁZKA

Z minulého příspěvku jste zajisté pochopili, že témata k zamyšlení vám nabízí

člověk s vírou nedospělou a nevyzrálou. Přesto však doufám, že má důvěra v Boha bude dostačující, abych byla omilostněna a po „příjemném“ pobytu v očištcí přijata mezi jásající a věčně se radující zástupy. Každý den děkuji za dary, které dostala: především dar víry, pečlivé výchovy a za možnost vyrůstat a žít mezi dobrými lidmi.

S tímto poděkováním je u mě automaticky spojena prosba za lidi, jejichž šance na spasení jsou zdánlivě mnohem menší. Vím, právě jsem napsala větu takřka heretickou, ale jak asi bude prožívat svůj život nechtěné dítě geneticky zatížené po rodičích? (alkohol, drogy, kriminalita apod.) Otázka předurčení je pro mě jednou z nejtěžších. Věřím, že Bůh miluje všechny lidi stejně, ale přesto: kojenecký ústav, dětský domov, paťák, pak kratší či delší pobyty ve vězení a doživotí. Celoživotní absence lásky. Obávám se, že takových lidí je víc než dost. Zaviňujeme to my, křesťané, svým nedokonalým životem? Svými hříchy?

Snažím se neopomenout (a jistě nejsem sama) prosit za lidi s pokřiveným svědomím, lidi, kteří dostali (podle mého lidského zkresleného pohledu) jen velmi malou šanci naučit se rozeznávat dobré od zlého. Ale je mnoho věcí, které rozumem nepochopíme, to proto, že víra v Boha není exaktní věda, ale otázka důvěry. Nezapme se tedy tím, co je pro nás tíživé a nepochopitelné. Nenechme si ničím pokazit pravou radostnou víru Božího dítěte. Vždyť Boží moudrost je nekonečně větší

než naše lidská a možná nás tito lidé budou předcházet do Božího království, neboť budou v pravý čas naplnění milostí poznání a lítosti. Byla by to však PRVNÍ OTÁZKA, ale pak, až vkročím do nového života, už to budu vědět a nebude mě ani na momentík trápit nejistota, zda Bůh dává opravdu všem stejnou šanci.

P.S.: To, co lidským rozumem nepochopíme, bude jednou nad slunce jasnější, ale přesto, pokud byste mi napsali vaše názory, velmi je uvítám.

Sojka

Přečetli jsme za vás

O Thálétovi z Miléta se vypráví, že jednou večer prý při chůzi pozoroval hvězdnou oblohu a přitom spadl do studny s vodou. Viděla to jedna služka a Thálétovi se vysmála.

Smích této služky je slyšet napříč dějinami. Je to smích lidí, kteří se nikdy nedívají vzhůru. Je to smích těch, kteří se umějí dobře orientovat ve světěездеjším, život mají vyřešený a otázky zodpovězené, mají známé a vědí, jak se svět točí. Naopak lidé, kteří se rádi dívají na nebe, budou zřejmě v tomto světě vždy trochu směšnější svou snahou dávat přednost duchovnímu před hmotným.

Přeji vám, abyste byli lidmi, kteří se rádi dívají na hvězdy. (...) Lidi je možno

z určitého pohledu rozdělit do dvou kategorií: na ty, kteří jsou svým způsobem klidní, a na ty, kteří jsou svým způsobem neklidní. Nebo na ty, kteří stojí, a na ty, kteří jdou. Ty druhé poznáte snadno: Něco pořád čtou a nad něčím pořád přemýšlejí. Pořád se modlí a stále jako by někam šli. Když se na takového člověka podíváte pozorně, i když stojí nebo sedí, vidíte uvnitř něho jiného člověka, který někam kráčí. Je v nich neklid Kazatele. (...)

Proto se tak často najde v knihách, že duchovní život je nikdy nekončící cesta a každý, kdo hledá, stoupá na horu. Srdce jedněch je klidné, zatímco srdce druhých je neklidné. Srdce cestovatelů, dobrodruhů a duchovních lidí je neklidné, jak by řekl Augustin. Křesťan má být na cestě, **on the road**. Myslím, že není náhoda, že sám zakladatel křesťanství řekl: **Já jsem cesta**.

Přeji vám šťastnou cestu.

◇ Marek Orko Vácha, *Tančící skály*, nakl. Cesta, Brno 2003

JEŠTĚ JEDEN PŘÍSPĚVEK K TÉMATU „PRVNÍ OTÁZKA“ (viz přecházející článek)

„Člověk asi musí začít jako Jób. Musí k milému Bohu nejprve vnitřně křičet, říci mu naprosto nepokrytě: Co jen to se mnou děláš?! Jóbův hlas zůstává hlasem autentickým, říká nám, že to smíme – a možná dokonce musíme. Ačkoli Jób opravdu stojí před Bohem jako stěžovatel, Bůh mu nakonec dává za pravdu. Říká: učinil správně

a všichni ostatní, kteří vše vysvětlovali, o mně nemluvili náležitě.

Jób podstupuje zápas a předkládá své stížnosti. Postupně pak Boha slyší hovořit, věci se obracejí a dostávají do nové perspektivy. Člověk tak vystupuje z pozice trýzněného a ví, že v této chvíli sice nemůže porozumět lásce, jíž Bůh je, ale že se přesto může spolehnout, že jak to je, je to dobře.“

◇ Josef Ratzinger, *Bůh a svět*, nakl. Barrister & Principal / Vyšehrad, 2003

KARIBIK

aneb povídání pana kaplana

Ohlášky jsou dobře zařízený informační servis, onehdá mi nabídly cestu po Karibiku.

Uznejte, takovou nabídku jsem nemohla odmítnout.

Vydávám se tedy společně s otcem Kuličkou Petrem Benešem po vzdálených

ostrovech GUADELOUPE a MARTINIQUE vyvělých v Atlantickém oceánu. Oba ostrovy správně spadají pod Francii, takže i přes rozdíl 7 tisíc kilometrů od Paříže se nacházíme na území EU a platíme Eury.

Vyrážíme na procházku po palmovém háji, nad hlavou v korunách stromů rozkvétají orchideje, o kousek dál průzračné moře omývá pláže zbarvené od bílé až po černou pískovou pokrývku. Po nasazení šnorchlu a brýlí objevujeme pod hladinou vody jiný svět – korálové útesy obývané mořskými koníky a „akvariijními“ rybičkami. Korálové útesy plní mimoděk i bezpečnostní funkci, člověk se nemusí obávat, že by se s ním u stejné pláže koupal žralok – což mě vede k hlubokému oddechnutí.

Popocházíme do vnitrozemí, pěkné čtvrtě potomků kolonizátorů střídají obchodní centra i čtvrtě obyvatel tmavší pleti. Okolo 90% obyvatel se hlásí ke křesťanství, přes tuto skutečnost profese mágů nevěší své živobytí na hřebík (velká škoda).

Z vyprávění otce kaplana mě zaujalo, že měřítkem blahobytu je automobil a leckterý je ochoten si utáhnout opasek v bydlení i jídle, aby si jej pořídil. (Nechápu, snad proto, že jsem holka)

Během této cesty na uragán nedošlo, ovšem instrukce, jak se zachovat (tzn. všechno vypnout a nevycházet) už znám. Zbývá povzdechnout „krásná země“ a poděkovat „díky otče Petře za skvělou výpravu a humorné vyprávění“.

za všechny výletníky Mouna

Tři otázky pro ...

Petra Zelinku (Kmocháčka)

Milí čtenáři,

v následujícím článku přinášíme rozhovor s Petrem Zelinkou (Kmocháčkem), dlouholetým ministrantem z našeho kostela.

Krátce po ukončení studií na Filozofické fakultě MU v Brně vydal knihu, která

se zabývala jednou etapou historie kostela sv. Tomáše. Brzo nato vstoupil do kongregace salesiánů Dona Boska. Své rozhodnutí setrvat v ní stvrdí 16. srpna (v Praze Kobylicích) složením prvních řeholních slibů.

Školní rok se pomalu chýlí ke konci, jak jsi jej prožil?

V polovině srpna jsem začal v Praze-Dolních Počernicích svůj roční noviciát u salesiánů. Za tento rok jsem vděčný, protože jsem měl možnost více přemýšlet o sobě i o svém povolání k řeholnímu životu, více si uvědomit a prožívat krásu modlitby a prohloubit svůj vztah k Bohu.

Bylo pro mě příjemným překvapením, když jsem se dozvěděl, že Don Bosko (zakladatel salesiánů) nejprve dlouhá léta pracoval sám na sobě, jak po stránce lidské (rozvíjení dobrých vlastností), tak po stránce duchovní (intenzivní život modlitby), a teprve poté, co se takto nechal naplnit Boží láskou, tuto lásku dále věnoval chlapcům, o které se staral.

V noviciátě jsme teď tři novicové a tento rok naší společné přípravy zakončíme složením tzv. prvních slibů v sobotu 16. srpna při slavnostní mši svaté v Praze-Kobylicích .

Co si mám představit pod pojmem „první sliby“ ?

Ten, kdo v sobě objeví povolání k řeholnímu životu, má touhu zcela se zasvětit Bohu a svůj čas věnovat službě druhým.

Skládáním slibů chudoby, čistoty a poslušnosti dáváme veřejně najevo, že chceme opustit všechno a co nejdůsledněji následovat Krista v jeho způsobu života. Ježíš se narodil a žil jako chudý, celým srdcem miloval svého Otce i všechny lidi a byl poslušný vůle svého nebeského Otce až k smrti na kříži. Pro řeholníka je tedy Ježíš nejen vzorem života, ale také jeho smyslem a cílem.

První sliby se skládají na tři roky, pak se obnovují na další tři roky a teprve pak následuje rozhodnutí zasvětit se Bohu natrvalo – to jsou věčné sliby.

Je něco, co Tě během noviciátu nejvíce oslovilo?

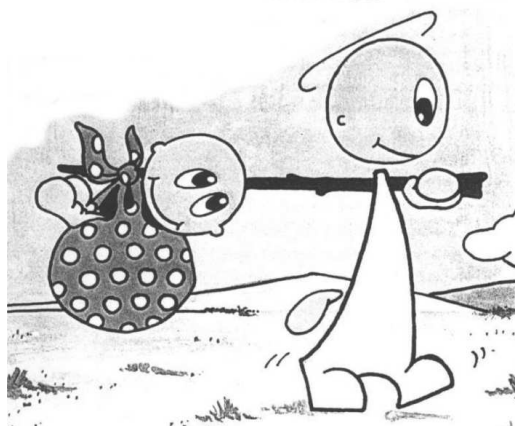
Tak těch věcí je více. Jsem vděčný za možnost setkat se s mnoha salesiány, kteří k nám do Dolních Počernic přijížděli podělit se o své zkušenosti. Viděl jsem, jak oni konkrétně prožívají svůj vztah k Bohu i své povolání být salesiánem.

No, a pak se mi také vryla do paměti myšlenka jednoho staršího salesiána, když nám novicům říkal, abychom byli nejprve dobrými lidmi, pak křesťany, potom řeholníky, a až nakonec salesiány. Tedy stavět svůj život na správných základech a nepředbíhat jednotlivé etapy našeho života. Tak doufám, že se mi to s Boží pomocí bude dařit.

MARTIN BĚHAL (Město Albrechtice)

PETR KALAS (Horní Poříčí)

PETR ZELINKA (Brno)

„Pane, ke komu bychom šli? Jen Ty máš slova věčného života!“

Jan 6,68

**S radostí oznamujeme,
že v sobotu 16. srpna 2003
při mši svaté v 10:30 hod.
v kostele sv. Terezie v Praze-Kobylisích
zasvětíme svůj život Bohu složením
prvních řeholních slibů
v kongregaci
salesiánů Dona Boska.**

Slovo nemocným

„Učedníci Kristově řeči nerozuměli, ale báli se zeptat.“

Mk 9,32

Když jednou Ježíš s apoštoly sestoupili s hory a procházeli Galilejí, poučoval je Ježíš a připravoval je na to, co je v budoucnosti čeká. Předpovídal jim, že bude vydán lidem do rukou, že ho zabijí, ale za tři dny po své smrti že vstane. Apoštolové měli jinou představu o Vykupiteli. Oni doufali, že Vykupitel vybuduje mocnou pozemskou říši, ve které bude blahobyť, která bude pevná a schopná odolat všem útokům nepřátel. I když apoštolové Kristovým slovům nerozuměli, báli se zeptat a požádat o vysvětlení. Oni nechtěli znát tvrdou pravdu. Takové mlčení je však zdrojem nejistoty a neklidu. Mnozí lidé také mlčí i v otázkách, které jsou pro ně důležité. Řídí se příslovím, že kdo se moc ptá, ten se moc dozví.

Když si vzpomeneme, co jsme v evangeliu slyšeli o Panně Marii, uvědomíme si, že ona několikrát slyšela něco, čemu nerozuměla, ale měla odvahu se zeptat anděla, který k ní mluvil, a dostala jasnou odpověď, na kterou reagovala. Požadavky na ni kladené byly vždy veliké, ale ona byla ochotná je s Boží pomocí plnit. Ona vždy počítala s Boží pomocí a nezklamala se.

Apoštolové naopak mlčeli, protože se báli poznat pravdu, která mohla být tvrdá. Ježíš znal jejich myšlenky, a proto na ně odpovídal, a tím jim dával jasný pohled na budoucnost.

I my můžeme být někdy v situaci, že nás trápí myšlenky, kterých se neumíme zbavit sami a které nás naplňují nejistotou, neklidem a strachem. Když sami stále problémem probíráme, pohybujeme se v kruhu, ze kterého není východisko. Máme v takové chvíli jednat jako Panna Maria a obrátit se na Boha a s ním mluvit o tom, co nás trápí. Když to uděláme, dostaneme odpověď a zbavíme se napětí a neklidu. Boží odpověď však nemusí být podle našich představ, protože naše poznání je omezené a nedovedeme si představit možné důsledky našich splněných přání. Bůh nám ještě dá ve své dobrotě to, co pro nás bude nejlepší. Musíme se však učit naslouchat Božímu hlasu, vnímat ho, chápat, co nám říká, a chtít plnit jeho vůli, i když se nám to bude zdát velmi náročné. Vždy můžeme počítat s Boží pomocí. S ní jsme schopní dobře prožít i to, co se nám zdá velmi těžké.

Prosme často Boha o schopnost umět se ptát, když na nás tlačí jakékoli utrpení, abychom pochopili jeho smysl, prosme o schopnost vnímat Boží odpověď a souhlasit s ní a o sílu správně plnit Boží vůli. Když budeme mít dobrou vůli, budeme schopni s Boží pomocí prožít dobře všechno, co nám život přinese.

otec Josef Šik

Z Farní charity

1

V minulých dvou číslech „Tomáška“ jsme vás informovali dosti podrobně o projektu Oblastní charity Brno „Chráněné bydlení“. Práce i nadále úspěšně pokračovaly, takže dne 30.5. 2003 proběhlo slavnostní otevření budovy na ul. Grohova 34. Byli jsme pozváni na tuto radostnou akci, něco více o ní napíšeme v příštím čísle „Tomáška“.

2

Ještě předtím jsme se zúčastnili oslavy Svátku matek v Domově sv. Markéty. O průběhu této oslavy nám vedoucí Domova napsala zprávu, kterou přikládáme:

Svátek maminek v Domově sv. Markéty

Stalo se už tradicí, že pátek po 2. květnové neděli probíhá v Domově sv. Markéty oslava Svátku matek. Všichni zaměstnanci i naše maminky už dlouho dopředu plánují a připravují, abychom tento den mohli spolu s pozvanými hosty prožít v pěkném společenství.

V tomto roce jsme díky hlavnímu partnerovi akce (Pojišťovna Generali) připravili dárky i pro všechny maminky, které u nás byly hosty (děti vyrobily pod vedením naší šikovné vychovatelky Marušky

keramické ptáčky). Maminky také dostaly květiny, a snad nejhezčím dárkem bylo vystoupení dětí z Domova a dětského souboru VRČKA ze Šlapanic.

Následovalo vyhlášení hlavního sponzora Domova za rok 2002. Stal se jím Supermarket ALBERT na ul. Hrnčířská, jehož vedoucí s námi vytrvale spolupracuje již čtvrtý rok. Původně oznámené vystoupení šermířů nebylo možné uskutečnit, proto jsme na poslední chvíli sehnali našeho bývalého spolupracovníka Pavla s kytarou, který překvapil spolu s maminkami z Domova populárními písničkami. Mnoho našich hostů si zazpívalo s námi.

Atmosféra byla rodinná a protože k rodině patří též pořádný stůl a něco dobrého na něj, závěrečná a nejdelší část patřila ochutnávání dobrot upečených našimi maminkami pod vedením p. instruktorek.

Maminky z Domova zde měly své hosty, přišli také sponzoři a přátelé Domova, celkem nás bylo asi 120. Ani narychlo dokoupené plastové židle nestačily.

Večer se nám po celodenní práci a slavení ani nechtělo domů, všichni jsme měli radost z velkého množství dobrých lidí, kteří nám v naší práci pomáhají a jakýmkoliv způsobem nás podporují. Těšíme se, že stejně vydařená bude i oslava 10. výročí našeho Domova na podzim tohoto roku.

*Ing. Růžena Vlachová
vedoucí Domova*

3

Z Arcidiecézní charity Praha jsme dostali zprávu, že do České republiky přijede vedoucí projektu Adopce na dálku v Indii sestra Marie Goretti, které bude 19. června 2003 v Praze slavnostně předána cena ministra zahraničí „Gracis Agit“ za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. U příležitosti její návštěvy se uskuteční tři besedy (nejen) pro „adoptivní rodiče“. Jednu z nich můžete navštívit v Brně, a to v neděli 22.6. od 15:00 na Biskupském gymnáziu, Barvičova 85. Zveme vás na toto setkání.

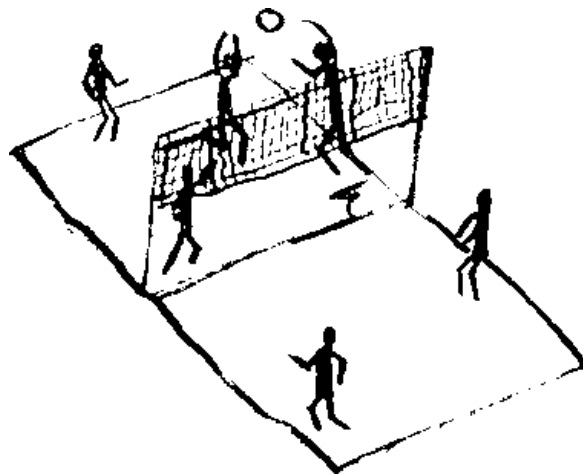
Kad'ourkovi

Den dětí ve znamení sportu

volejbal ve dvě

V neděli 1. 6. se na hřišti Biskupského gymnázia konal již třetí ročník volejbalového klání „Volejbal ve dvě“. Dle očekávání se turnaje opět zúčastnily kvalitní týmy z Komína, Židenic a Zábrdovic, které celkově pozvedly jeho úroveň, a pro ty, kdo míčem ještě tolik nevládnou, nabídly skvělou podívanou. Celkem se na kurtech vystřídalo deset družstev rozličných názvů:

Šíma a jeho parta, Rudoši, Orel Židenice, Mašinka, Vulkán, Motor Zábrdovice, Kosiči, Láčkovci, Magnesia, Ani labuť ani lůna

Pokud byste měli zájem se o tomto turnaji dozvědět více informací nebo se příští rok dokonce zúčastnit, zhlédněte internetové stránky na adrese:

<http://www.volny.cz/volejbalvedve/>,

kde se dozvíte vše potřebné o historii turnaje, jeho záměrech i všech doposud zúčastněných družstvech.

David

Závody Martina Středy

letos z pohledu organizátorů

Svou krátkou zprávu o letošním ZMS bych započal konstatováním, že i letos se uskutečnil další, v pořadí již 26. ročník ZMS. Sraz rozhodčích byl ve 4:45; dříve či později dorazili všichni kromě rozhodčích signalizace, které zaspaly a dorazily až se soutěžícími. Dočasně za ně nastoupila na stanoviště Silven, která vymyslela pro signalizování vhodnou zprávu: „Kdo dlouhou chvíli spal, už spí opodál.“

Zatímco rozhodčí byli umístěni na svých stanovištích, soutěžící se scházeli na konečné u Semilassa, odkud vyjížděl autobus do Útěchova. Letošní účast sice nebyla tak hojná jako loni, ale 14 tříčlenných hlídek není málo. Na trat' se sedmi stanovišti vyrazili všichni plni elánu, některé hlídky se – překvapivě – plny elánu vrátily také do cíle, přestože trasa závodu vedla náročným terénem. Na trati byli soutěžící zkoušeni ve schopnosti orientace, jak na stanovišti, tak při běhu s mapou. Jakž-takž obstáli všichni, někteří excelentně, jiní průměrně. Dále se prověřovala schopnost pomoci zraněnému, kde jsem jako nezaujatý divák rozeznal tři stupně schopnosti: poskytování první pomoci, umění nepřítížít raněnému, poskytování poslední pomoci.

Na trati byla také finská stezka, kde se vyřádili jak soutěžící, tak pořadatelé. Například Josefa Pospíšila, zvaného Pepé, bylo jen s obtížemi možné odtrhnout od lan provazové lávky, zvláště pak když se nalézal v půli cesty nad korytem potoka.

Kdo se vyhnul stádu muflonů, dostal se na stanoviště zálesáctví, odtud na signalizaci a pak na střelbu. Zde ostřílený zálesák Keprník spolu s Danem Kozlem Zahradníkem vysvětlovali soutěžícím zásady bezpečné a jisté střelby, kterou celý den cvičili. Ani soutěžící nepřišli zkrátka.

Posledním stanovištěm byla znalost přírody, kde letos proběhlo mimo jiné poznávání přírodnin podle chuti – ke cti Káčete i Čolka nutno říci, že předkládali

přírodniny jedlé. Předpokládám, že proběhlo i botanické určování místních bylin; k ZMS neodmyslitelně patří evergreen našich hájů, svízel přítula, oblíbená rostlina všech soutěžících.

Vítězem se stala skupinka vedená Štístkem, nejrychleji proběhla trat' skupinka Rohlíkova a nejlepší znalosti a dovednosti na stanovištích předvedla skupina Michalova. Letos nikdo příliš nebloudil, a i skupinka, která došla do Adamova, se dokázala včas vrátit. Díky tomu jsme skončili celkem brzy a soutěžící se krátce po osmnácté hodině odebrali domů.

Touto cestou bych rád poděkoval všem soutěžícím za účast, jakož i všem, kteří se podíleli na přípravě závodu.

Gert

JINÝ POHLED NA VĚC

ANEB

ZÁŽITKY Z JINÉHO DENIČKU

Když jsem sobotní ráno pohlédla na onen rušivý předmět zvaný budík a uzřela hodinu 3:30, napadlo mě, že je to opravdu morbidní. Nicméně po – z časových důvodů krátkém – duševním boji jsem vstala a zanedlouho již nastupovala do k mé radosti prázdné tramvaje potěšena jednak tím, že jsem ji stihla a jednak tím, že neprší. Tato euforie ze mne však vyprchala hned poté, co jsem usedla a vzpomněla na objemný sáček s jídlem, jenž zůstal ležet na stole. Také lžičku, potřebnou na atrakce, se mi nepodařilo vybavit si jinde než nachystanou na kuchyňské lince a o nepřítomnosti šátku nebylo po chvíli

nejmenších pochyb. Ospalost však mizela a rychle ustupovala dobré náladě. Z místa srazu v centru města jsme se pomocí asi 5 automobilů přesunuli na samý konec Útěchova, odkud se naše kročeje (po dodiktování několika telefonních čísel – letos byla již i spojka Bob mobilní) rozešly do nejruznějších směrů (stanoviště signalizace, příroda, zdravotěda, střelba, finská stezka, orientace apod.)

Gert, Minehava a já jsme vyrazili k ne-dalekému startu. Krmelec stojící uprostřed posekané mýtiny působil opravdu sympatickým dojmem a po jeho výtvarném dotvoření (některé původní obrázky se nezdařily Gertovi právě nejzdařilejší, pročež byly barevnými křídami poněkud upraveny) se nedalo tomuto místěku již nic vytknout. Gert sice pravil ještě něco o nadměrném množství hmyzu, ale to nás nepřimělo krmelec opustit.

Zanedlouho dorazil houf závodníků. Následoval dramatický úvodní proslov a v takřka zázračných 9.00 ráno se již všech 14 hlídek nacházelo na trase. Po vyprázdnění paloučku a utichnutí řevu jsme se jaly vypisovat diplomy. Když se přiblížila půl 12 hodina, odebraly jsme se s Minehavou na Gertem doporučený palouček, který je prý pro konání atrakcí jako stvořený. Po prokletění se hustými keříky se naše nožičky v kratáskách mimoděk samy zastavily před rozlehlým kopřivovým polem. Gert sice pravil cosi ve smyslu: „To se udupe,“ ale ani jedna z nás netoužila tohoto učiniti. Nakonec se však ukázalo, že

Gert měl na mysli poněkud jiné místo, kteréžto se později opravdu osvědčilo. Kolem 12:30 přijely ceny na atrakce v doprovodu Střízlíka a postupem času se začaly navracet první hlídky.

Lístičky pracně vyzískané na soutěžních disciplínách byly hojně utráceny v obchodě, jehož početná návštěvnost činila mnohdy Danovi, ze kterého se posléze vyklubal skutečně bravurní obchodník, „drobnější“ problémy a ani cedule ZAVŘENO neodlákávala davy zákazníků. Po vyprodání zásob nebránilo již nic slavnostnímu vyhodnocení, udělení cen a následnému úprku na autobus. Z letošního ZMS jsem si odnesla spoustu skvělých zážitků a 7 klíšťátek a doufám, že všichni účastníci na tom byli obdobně (teď samozřejmě nemám na mysli ta klíšťátka).

– w –

Jak NEMÁ vypadat služba v kavárně

Pro klidnou a pohodovou službu není dobrým předpokladem, ničíte-li si hlasivky již od třičtvrtě na 8 – to abyste mohli na slavnostní deváté mši svaté ničit sluchové ústrojí věřících. Když pak běžíte asi za 10 minut 10 směr kavárna, neměli byste potkat Gerta. Tento fakt sám o sobě je většinou radostný a duchovně povznášející, ale třímá-li tento mladý muž klíče od kavárny a ptá se, pročpak tam o devíti nikdo nebyl, poleje vás studený pot. Omlouváme

se tímto všem, kteří kolem 9 hod. bez problémů našli faru a v ní i místnosti farní kavárny, nikoli však pohledné a usměvavé servírky, na jaké jsou v naší kavárniče zvyklí. Tímto chceme poděkovat bývalým studentům Biskupského gymnázia, kteří vědí, co jsou to trudné chvíle, a proto nám pomohli rozmístit stoly a odmítli igelitový ubrus. Další dík patří nejmenované Hance G., jež svými organizačními schopnosti vnesla do našeho chaosu trochu klidu a napomohla tak tomu, že později přicházející farníci netušili nic o trpkých začátcích. Jediná reklamace se týkala teplého džusu, který se však nemohl chovat jinak, neboť nebyl uložen v ledničce, a i kdyby byl, zteplal by v mých upocených rukou.

Ještě jednou se omlouváme a slibujeme, že příště bude (viz *tajenka dvousměrky – vodorovně, svisle*) všechno OK (nebo KO? teď nevím)

K O S V U Ž Ů H O Ř
 L V I M E S L O N Í
 O C E L O T F R A K
 K E N O K A P A A A
 A N A K O N D A O D
 N Á P A D R Á B E L
 N Š O K Í K L D N A
 A V S O V A K U Á M
 O P E R A Ž A L V Y
 R O L D A N Ě T I S

Vyškrtněte: Ábel, Abdul, akord, anakonda, až, dálka, dna, hora, Ken, klokan, kos, lvi, mlok, mys, nápad, náš, ocelot, od, okap, oko, Olda, ona, opera, ovce, posel, rak, říkadla, Siena, sloní, sova, stan, šok, tis, úhoř, už, vy, žal.

– s –

NA VODĚ

příběh

Lenka nevěří svým očím. Marek kolem ní prošel bez povšimnutí, bez pozdravu. Těch pár dní na vodáckém kursu jezdili přece spolu – každý den měl pro ni připravenou jinou poklonu, kytku nebo malý dárek. A ona už vážně začínala věřit, že ten nejhezčí kluk ze třídy se zakoukal právě do ní. Ale on teď beze slova míří k Ivaně, brejlaté nakrátko ostříhané holce s vyrážkou po celém obličejí. No jó, Lenka se plácla do čela. Vždyť dneska se jede závod a Iva je ve vodáckém oddíle. A ona, husa, se ještě včera modlila, aby to Markovi nepokazila. Byla si jistá, že pojedou zase spolu.

„Nejela bys dneska se mnou?“ Pavel. Pihovatý kluk s rezatým ježkem má v očích úpěnlivou prosbu. „Ale jó, proč ne.“ Lence je už všechno jedno. Dnešní den nemůže být víc pokažený. Léňa sleduje Marka, jak suverénně nasedá do lodi,

pohodí typickým pohybem hlavou, polodlouhé vlnité vlasy letí dozadu a na Lenču se na chvíli zadívají tmavě modré oči. Marek se dokonce usměje a zamává. Lenka automaticky zvedne ruku. Je asi normální, že když chce kluk vyhrát, udělá pro to všechno.

„Je čas hupsnout do lodi,“ ozvalo se za Lenkou a ona, coby vzorný háček, okamžitě uposlechne. Hned po prvních metrech plavby cítí, že Pavel kormidluje podstatně líp než Marek. „Vidím, že mám kotrčníka z elitní jednotky, ale se mnou toho asi moc nevyhraješ,“ otáčí se na Pavla, ale ten se na ni jen zubí. „Učím se věci ne abych vyhrával, ale abych je uměl ... A to víš, co je nejhorší pro vegetariána? Když ho po smrti dají do masového hrobu!“ „Tsss, drsný, ale dobrý,“ řehťá se Lenča. „Počkej, ticho,“ přeruší její hihňání napjatý hlas zezadu. „Slyším kosa. Víš, že někteří ptáci mají až tři druhy volání? Třeba vábení nebo když chce sameček odlákat nepřítele od hnízda...“ „A ted’?“ Lenka taky nevědomky ztišila hlas. „Myslím, že odlákává nepřítele. Pokud zahlédl háčka naší lodi, tak se mu ani nedivím.“ Lenča se uvolněně směje. Je to příjemné, že si z ní taky někdo dělá legraci a ne pořád samé poklony. Ted’ však uslyšela známý hlas. „Jsi kráva pitomá a zavinila sis to sama! Kvůli tobě ted’ nevyhraju závod!“ Markovi vztekem hlas až přeskačuje. „A já chtěl večer sbalit Lenku, co já už do ní investoval prachů!“ Dál už Lenča

nechce slyšet nic. Pohledem se domluví s Pavlem a přirážejí ke břehu. Na malém paloučku sedí Iva a krvácí z obou nohou. Vedle loď s dírou. A Marek. „Pojd’, Ivi, pojeděš dál s námi.“ Pavel pomáhá Ivě na nohy a Lenka nechce zůstat pozadu a popdepre ji z druhé strany. „S námi se naučíš poznávat kosí volání, a to je pro život to nejdůležitější,“ vrací Lenča Pavlovi jeho ironii. Ten se ale rozchechtal jak houpací kůň. „Vida,“ povídá a jeho hlas zní náramně spokojeně, „ona jasná princezna má i smysl pro humor.“ Do cíle dorážejí jako poslední, ale nejveselejší posádka.

Večer hraje Lenka s Pavlem pinec. Povídají si. S Pavlem se moc dobře povídá. Vida, napadne Lenku, já jsem se modlila, abych Markovi nezkazila závod a Bůh mou modlitbu vyslyšel. A přidal ještě mnohem víc.

– s –

☺ PŘÁNÍČKO ☺

*Krásné a požehnané
prázdniny plné sluníčka
vám všem přeje*

redakce

Nejen pro nejmenší

Kolik pejsků najdete mezi dětmi?

